

3 dni mudili, sem pogledal tudi lepo cerkev v gradu in sobe njegove. V cerkvi je pokopališče Črnega Jurja in njegove rodbine; rake so z lepimi, sila velikimi marmornimi ploščami pokrite. Na desni strani cerkve pri vratih počiva junaški Črni Juri, na levi njegova mati itd. Se vé, da oče njegov, ki ga je sam iz očeto- in domoljubja ubil, ima neki svoj grob blizo Save. Tudi brat njegov, ki ga je v Topolah obesiti dal, in materi pri njegovi nesrečni smrti prepovedal se jokati, nima groba v cerkvi. Cerkev je res lepa. Veliki grad ima mnogo velicij, lepih sob. Ono stran grada in sobe, v katerih je Črni Juri bival, so Turki leta 1813 podrli. Tu se vidijo zdaj same nepokrite razvaline; v gradu pa živi zdaj neki oskrbnik kneza Aleksandra Karažijorževića. V Topolah so še trije česnjevi stari topovi, ki jih je Črni Juri napravil, da je z njimi Turke pobijal. Sreča mi je bila, da sem mogel s še živečimi sivimi starci govoriti, in ti so mi pripovedovali, da, ko je bil Črni Juri narod vzdignil na Turka, še deseti mož puške ni imel! „Z batinami v roci — so mi pravili — smo dobro oboroženega pasjega Turka napadali, in on je bil naš vojskovodja. Bolj srečni so imeli sekire, matike itd. On je moral Turčinu orožje jemati in nas oborožavati. Bajoneta (noža) na puški ni nihče imel. Tako so mi pripovedovali.

Iz Topol gremo v mesto Aranželovac. V Aranželovcu je knez Mihael tako lepo cerkev na svoje stroške sezidal, da ji ni kmali para; sezidana je iz pisanega marmora; za malo mestice aranželovaško je, Boga mi! prelepa. Blizo mesta Aranželovca je imenitna kislavoda, ki se s Slatino našo slovensko more slobodno meriti. Izvira na več krajih; al vse še stoji kakor je Bog vstvaril. Poleti dohaja bolnikov na miljade iz vse Srbije, da se lečijo s to vodo. Vsaki se koplje v nji, kolikor mu je drago, zastonj in je pije, kolikor je želodec prenese, brez plačila; napolni ž njo potem še velike sode in jih tira domú. Ta voda bo kadaj gotovo še jako slovéla, osobito, ker izvira v lepem kraju, ker ji visoke planine na severji in iztoku mrzle vetrove odbijajo. (Dal. prih.)

Dopisi.

Iz Dunaja. — Poslednja sednica „Slovanske Besede“ bila je brez dvojbe jedna od najvažnejših, kar se je ustanovilo ovo društvo. Besedin bibliotekar dr. Bogišić pročita predlog, po katerem bi iz sadanje male društvene biblioteke postala velika „bibliotheca slavica“, ktere je treba ovde v Beču, in objasni to z neovržljivimi dokazi. Za tem pročita plan i sredstva, s katerimi bi se ta misel uživotvoriti mogla. I predlog o načelu i plan s sredstvi, ktere ga dr. Bogišić izradi, je bil sprejet s takim zadovoljstvom, da brez vseh ovinkov je bil bibliotekar odmah pooblasten, da v dogovoru z g. podpredsednikom dvorskim svetnikom Utješenovićem učini prve korake k osnovanju tega važnega zavoda. Pred vsem iskalo se bode pri vladi kake podpore, i prosila se bodo vsa književna in znanstvena društva i pojedini spisatelji, da bi blagovolili svoje spise biblioteki pošiljati. Za danes o tem dosta; obširneje drugi pot. Zdravi Slovenci!

V Mariboru 25. junija. — Pretekli četrtek smo pokopali tukaj dosluženega učitelja gimnazijskega dr. R. Pufa, znanega moža po vsem Štirnem Kranjskem in Koroškem. Bil je sicer po rodu Nemec, al bil je pravičen tudi Slovencem in je o njih šegah in običajih tudi Nemcem razjasnil po mislih svojih marsiktero reč, ktero je zapazil in pozvedel na svojih potovanjih ob šolskih praznikih, kajti na potovanji je bil prešnja leta vsake šolske počitnice in seznanil se je po dobrem ali nedobrem s

vsakim župnikom in školnikom ter pozvedoval imenitnosti in redkosti vsakega kraja; zato pa je na Štirnem znal tudi za vsako cerkvico in za vsako bolj imenitno malarijo v vsaki cerkvici in za vsako pot in za vsak lepši križ, tako, da v teh rečeh res ni bilo moža nad njim. Popisaval je te reči v nemških knjigah, razun tega tudi pesmaril in novele pisal; med mnogimi njegovimi spisi je tudi marsiktero zdravo in čvrsto zrno. Ker je imel tedaj tudi med Slovenci mnogo prijateljev in znancev, izmed katerih je veliko jih bilo učencev njegovih, so mu tukajšnji Slovenci izpolnivi zadnjo voljo njegovo na grobu tudi eno slovensko zapeli. Tedaj dobremu znancu in po naših mislih prijatelju Slovencev in duševno bogato obdarjenemu večidel — vsak človek ima slabosti — pridnemu učitelju naj bode tudi v slavnih „Novicah“ ta prostorček! — Slomšekova „beseda“ je postavljena na 24. septembra; vse izvrstne skladatelje slovenske smo povabili, da nam na Slomškovih pesmi napravijo napeve; po tem potu so nam že došli nekteri prav krasni napevi. — 2. julija napravi čitavnica izhod k našim po svoji rodoljubnosti znanim Franheimčanom; predpoldne se bo pela Miklošičeva slovenska meša pri Božji službi v farni cerkvi, potem se vrstijo veselice, tudi Bistričani se tamo pričakujejo.

Iz Trsta 20. jun. — (*Strah pred kolero*). Predvčerajnim je iz Aleksandrije v Egiptu prišla laška poštna ladija (parobrod poštni) z ljudmi in blagom v Trst. Ker je v Aleksandriji kolera se začela (pravijo, da v 3 dneh je nagle smrti pomrlo 49 ljudi*), ta ladija ni smela v Brindizo in Jakin, in zato je pri nas zavetja iskala. Kdor pozná strahljivega Italijana in Tržačana iste krvi, rad mi bo verjel, da je take ljudi božjastni strah lomil, ko so slišali, da pridejo Aleksandriinci k nam, in da so zahtevali, naj jih vlada zapodí kakor kužnike iz Trsta. Čeravno je po obilnih skušnjah gotovo, da kolera ni tako nalezljiva bolezen, kakor je kuga jutrovih dežel, si vendar pri tolikem strahu naših laških prebivavcev pomorska naša vlada ni mógla kaj, da ne bi bila ladii saj to ukazala, da mora za 7 dni s svojimi ljudmi in blagom v kontumacijo (zaprtijo), sicer bi se bilo lahko primerilo, da bi bili plahi Tržačanje tujce aleksandrijske na sto korakov s puškami od sebe podili. Pa tudi na to stran je bila, gledé na ta tržaški strah, zapoved sedemdnevne zaprtije potrebna, sicer bi se bilo našim kupčijskim ladijam, ktere bi jadrane po morji, gotovo zgodilo, da bi jih bile pomorske vlade francozke, laške in angleške države, kamor bi bile prišle, djale v prepoved. Vse to dela nepotrební strah! Kaj ko bi bili takrat, ko je v Trstu razsajala kolera, v Ljubljano in v Gradec pritekale Tržačane zapodili iz Ljubljane in Gradca, kakor zdaj Tržačanje hočejo begúne aleksandrijske zavriniti iz Trsta? Ako so ljudje tako boječi, res ni čuda, da zbolijo za kolero, če je tudi nikodar ni, kajti skušnja učí, da se je od samega straha že marsikdo podelal v hlače. Ko se je prvičkrat v Evropi prikazala kolera, so postavili vojaške kordone, so zaprli mesta, vasi in hiše, pa vendar ni bilo mogoče ustaviti kuge. V jutrovi Indii je kolera domá in stanovitna, in čeravno je ta dežela zmiraj v dotiki z Egiptom, se vendar ni pogostoma tje zatrosila; v Carigradu je razsajala med krimsko vojsko in po tej vojski, pa vendar je nismo dobili v Trst, čeravno takrat ni bilo nobene kontumacije pri nas. V Meki pobira kolera vsako leto veliko ljudi, in čeravno Turki vsako leto romajo v to njim sveto mesto, je vendar domú gredé ne trosijo po Afriki in Azii. Vemo, da je še nekoliko zdravnikov, kteri menijo, da je kolera nalezljiva; al

*) Telegram, ki so ga tudi „Novice“ po gosp. Jugovicu dobile iz Aleksandrije naznanja, da 23. dne t. m. je ondi umrlo 150 ljudi za kolero. Vred.

veliko več jih je, ki so prepričani, da ni nalezljiva; to pa je gotovo, da, kadar po zraku pride taka bolezen iz dežele v deželo, in zgrabi veliko ljudi na enkrat ali kmali zaporedoma, ki nikakor niso bili skupaj, je vendar tudi mogoče, da, če je več ljudi nagnjenih v kakošni tesni sobi in ondi v takem soparnem kraju eden med njimi zbolí, bluje, in drisko ima, se iz teh izmečkov izcimiti more ista bolezen zlasti pri taci, ki se je presilno boje. Take dogodbe pa ne pričajo, da je bolezen sama po sebi nalezljiva. Naj to „Novice“ našim Slovencem tu in v okolici naši povéjo v tolažbo! Kolere ne se bati, zmerno živeti v jedi in pijači, in ne se prehladiti: to so skušeni pomočki zoper kolero.

Iz Gorice — piše „Umni Gosp.“ to-le: Sila važen razpis je došel od ministerstva, oziroma od namestništva, zadnje dni preteklega meseca tukajšnjemu nadškofijstvu in gimnazii. Vsled mnogokratnih tožeb in prošenj od tukaj je namestništvo tržaško samo od sebe pri ministerstvu dognalo, da se sme vérstvo, zlasti v spodnjem gimnazii, v maternem jeziku (v paralelnih oddelkih) učiti; sicer pa s tema pogojema, da to skupne učbe ne moti in nje enakosti ne zavira, in pa da primerne bukve imamo. — „Zemljopisna začetnica“ Jesenko-va, 6–7 pól debela, pride v kakih 14 dneh na svetlo. Ni sicer moja navada, koga v zobe hvaliti, ali takrat si ne morem kaj, da bi na vsa usta ne povedal, da so vam to, dragi Slovenci, zlatá vredne bukve. Pa saj ni moglo tudi drugače biti. Kedar se taka dva zvedenca, kakor sta Jesenko v zemljopisji in Šolar v jezikoslovji, kakega dela lotita, ne gre družega pričakovati, ko kaj izvrstnega.

S tominskih hribov 16. rož. V. M. — Da procesije sv. Rešnjega telesa slovenski narod slovesno obhaja, kazali so tudi naši gorjanci v fari Šembiške gore, kamor se je snidlo pobožnega ljudstva iz sosednih in daljnih krajev. Prečastitemu gospodu fajmoštru in vrlemu bivšemu županu M. V. gré pa še posebna hvala, da se je pri letošnji procesii opustila stara težavna pot in vodila po novi lepši in krajši, ktero so vsi vaščani lepo ocedili in jo dostojno okinčali za veličastni sprevod. Vsem faranom je ta prememba zeló všeč bila. Po takem pa se je ob enem popravila tudi nečedna pot po vsi farni vasi. Le eno se je letos pri tej lepi vredbi milo pogrešalo, in to je bilo, da nismo slišali lepo ubranega petja pod vodstvom nekega izvrstnega pevovodja, ki je sicer pevcem taktiral in mojstersko orglje prebiral. Kako to?

S Pivke. — V nedeljo 18. t. m. popoldne se je huda nevihta vzdignila krog Nanosa in Senožeske Loze; krog Senožec je toča hudo potolkla setve, sadež in drevje; Vipava in Postojna niste bile zadete vmes, krog Razdrtega in Hrenovic se uima bolj po malem zna. — Veseli smo brali v poslednjih „Novicah“, da je slavni odbor, ki ga je preuzvišeni deželni poglavar izvolil za obravnanje milodarov ubozim Notranjem, ostalih 1000 gold. naložil na obresti, da se tako pomnoženi znesek razdeli pozneje ljudem teh okrajev, ako bi utegnili jih kaka uima zadeti. Bog odvrni saj več nesreče!

Iz Bistrice na Notranjskem *) 23. junija. — Ljube „Novice!“ ve pravite v svojem poslednjem listu, da se nadjate, da bote mogle lepe in zdrave kokone tudi drugih svilorejcev pohvaliti. Glejte, že danes vam naznanjam, da so se letos sviloprejke v naši dolini tako ponesle, da menda še nikdar tako. Gosenice so bile čvrste in zdrave, da je bilo veselje, kokoni so pa sedaj lepi in debeli, da je kaj. Prepričani smo, da se bo seme tako lepih in zdravih kokonov povsod dobro poneslo. Kupci, ki semena potrebujete, pridite sèm! Oglasite se posebno pri gosp. Janezu Tomšiču, ki

ima čez 100 funtov kokonov na prodaj. Po 5 ali 6 gold. vam jih bo rad dal. Prosimo pa tudi, da tisti svilorejci, do katerih Lahí kupovat pridejo, kupce sèm do nas pošljejo. Gotovo se bojo Lahí čudili tukajšnjim mešičem. — Po hudi suši je prijazni dežek že trikrat suho zemljo namočil. Krompir in koruza lepo kažeta, vinska trta, če nam jo Bog ohrani, nam bo letos obilo in boljše kapljice dala kot je lanska bila. Sená bo pa, kakor povsod, tudi pri nas zeló malo. — Naša čitavnica bo praznovala julija meseca svojo obletnico z veliko besedo. Kadaj in kako, vam bomo že bolj natanko razglasili. Z Bogom! Pivčan.

Iz Dolenskega na Krésen dan. — Tista náda, ki so jo „Novice“ v 25. listu izrekle, da bo letos mogoče še drugih lepih in zdravih kokonov pohvaliti, se že čedalje bolj spolnuje. V Šentvidu pri Zatičini na Dolenskem je pridelal g. Janez Fačini, posestnik, iz 16 lotov semena, ki ga je v Trebnem pri učitelju gosp. Tomšiču in na Mirni dobil, do 3 stotov prav lepih in popoloma zdravih kokonov. Naj jih pridejo pridni svilorejci ogledat in tudi kupit za seme ali za sviloprejo. — Dasiravno je bilo lansko deževno leto temu marljivemu svilorejcu ves svilni pridelek vzelo, in je tudi letošnja zima veliko tisoč ob domačih njivah in travnikih nasajenih murb v rasti zakasnila, se vendar ni stroškov zbal, in je v Ljubljani in v Borovnici murbovo perje kupoval. Pri tem prizadevanji se pa tudi Božji blagoslov prav očitno vidi. Tudi kakih družih 5 posestnikov se s svilorejo peča. — Kar pa živinsko rejo zadeva, se slabo kaže; nakosí se malo na velicem prostoru, zato pa po centu težka teleta po 5 in 6 novih krajcarjev mesarjem ponujajo. Žalostna!

Iz Ljubljane. (Prva seja maticinega odbora) je bila 22. dne t. m. Predsedoval je vpričo ces. komisarja gosp. deželnega svetovavca Jož. Roth-a gosp. profesor dr. Vončina, zapisnikar je bil odbornik g. F. Levstik; pričujoči so bili odborniki iz Ljubljane: gospodje dr. J. Bleiweis, dr. Etb. Costa, stolni prošt Kos, prof. Lésar, prof. Marn, stolni dekan dr. Pogačar, And. Praprotnik, Fid. Terpine, profesor Vavrú, Ivan Vilhar, dr. Vojska in dr. Zupanec, izmed unanji: vitez A. Gariboldi iz Šiške, dr. Kočevár iz Celja, Bož. Raič iz Halóz, M. Pirc iz Kranja, Luka Svetec iz Podbrda, dr. Vošnják iz slov. Bistrice; tedaj v vsem skupaj 20. Nekteri unanji odborniki so poslali pisma; mnogi pa ne, česar se je milo pogrešalo. Svetli škof dr. Dobrila so naznanili, da jim ni mogoče prevzeti opravilstva odborovega, a da ostanejo zvest ud Matici; na mesto njihovo je po srečkanji stopil g. Jož. Gorjup iz Trsta. Po pozdravu g. voditelja današnje seje je g. Levstik bral zapisnik občnega zbora. Potem so bile volitve. Za predsednika je bil izvoljen za Matico mnogozasluženi gospod baron Anton Zois. Ker pa je zavoljo tega, da ga skor polovice leta v Ljubljani ni in so sedanja opravila taka, da je želeti vedne nazočnosti predsednikove, prosil odveze od častnega mesta, je bil po predlogu dr. Bleiweis-ovem gosp. dr. Lovro Toman, ki je stvarnik Matice, z vzklicem voljen za predsednika. Za podpredsednika sta bila izvoljena gosp. profesor dr. Vončina in dr. J. Bleiweis; ker pa je ta poslednji z raznoterimi opravili že preveč obložen, je prosil odveze in voljeni so bili namesti njega stolni prošt gosp. A. Kos. Za denarničarja je bil g. dr. Zupanec z vzklicem zopet voljen, za preglednika društvenih računov g. dr. Vojska, za ključarja pa gospoda Ivan Vilhar in Jožef Marn. — Potem je poročeval gosp. prof. Lésar o pregledu dosedanjih družbenih računov, ki so bili vsi v natančnem redu. — Zdaj pa so sledili razgovori o sklepih občnega zbora. Ker so se gospodje profesorji Lésar, Marn in Vavrú brez plače ponudili Matici za

*) Ilirisch-Feistritz.

opravilstva tajniška tako, da prvi na se vzame navadna pisarniška opravila, drugi pisanje zapisnikov, tretji pa vredovanje knjižice, je po mnogostranskih pomenkih, med katerimi je predsednik zboru tudi naznanil pismo, po katerem se je gosp. Levstik odpovedal tajništvu, zbor hvaležno sprejel domoljubno ponudbo omenjenih treh odbornikov in sklenil, da se odbor g. Levstiku pismeno zahvali za njegov dosednji trud, s katerim je natanko opravljal tajništvo. — O zadevah družbenega letopisa je bilo po mnogih pomenkih sklenjeno, naj se opusti koledar čisto in naj bode letopis v več zvezkih vsako leto tak, kakor ga naznanja v današnjih „Novicah“ zato izvoljeni odsek (gospodje Lésar, Marn, Vavru). — Za vredovanje zemljopisa slovenske zemlje po izgledu profesor Erbenovega spisa, ki naj izhaja v posameznih zvezkih za kranjsko, koroško itd. deželo, so bili po nasvetu dr. Bleiweisa, ki je zboru naznanil, da je g. Rebec že dovršil slovenski prevod, izvoljeni gosp. Peter Kozler, M. Cigale in L. Svetec. — Kdo naj tiska družbine knjige, je bilo gosp. dr. Vojsku in Iv. Vilharju naročeno, naj pozvedita, kar je treba in naznanita potem odboru, da sklene. — Za stran stanovanja matičinega je bilo sklenjeno: naj se prosi čitavnica, da še pri nji ostane pisarnica, za seje odboro ve pa mestni gospod župan, da dvorano blagovoljno prepusti sejam. — Za stran služabnika matičinega je obveljal Svetčev predlog, naj se predsedniku prepusti, da od 25 do 50 gold. na leto najme služabnika. — Da se Matici stroškov prihrani, je bilo vredništvo „Novic“ naprošeno, naj jemlje blagajnikova naznanila vseh plačil v svoj list, in le takim udom, ki želijo še posebne pobotnice, naj se še poseben list dá. — Iz vseh teh sklepov se vidi, da se je odbor ravnal v vsem po željah občnega zbora, ki je tako resno zahteval varčnosti na vse strani. — Posvetovanje o opravljenem redu je bilo za drugo sejo odloženo, o poverjenikih pa sklenjeno, da se išče še več taci rodoljubnih mož, kateri naberejo ude, in naj še posebno bode to skrb odbornikom. — H koncu seje je predlagal še gosp. Svetec z občno pohvalo sprejeti nasvet: naj Matica po poslancih milostljivega gosp. knezoškofa ljubljanskega prosi, da blagovolijo na svoje stroške pripomoči Matici o tem, da pride mnogohvaljena knjižica „Fabiola“ na svetlo; v to poslanstvo sta bila izvoljena oba gospoda podpredsednika in dr. Bleiweis. — Po 8. uri zvečer je bila seja končana, ki je trajala cele 4 ure. In tako se začne zdaj pravo delovanje matičino; naj bi bilo mili domovini naši na blagor!

V a b i l o.

Odbor slovenske Matice je v svoji prvi seji 22. junija l. l. sklenil, da bode Matica na svetlo dajala:

„Letopis slovenske Matice“

po izgledu nekdanjega letopisa „slovenskega društva“ v prostih zvezkih od 4 do 6 pól. Letopis bode imel tri razdelke: 1. matičine zadeve, 2. slovenske reči, in 3. slovanske stvari. — Prvi razdelek naj kaže, kako se godi Matici sami, koliko blaga, koliko udov je nabrala, koliko premoženja pridobila, sploh kako živi in napreduje. Drugi razdelek bode prinašal reči, ktere popisujejo slovenski narod in slovensko domovino posebej, torej narodske in domovinske reči, v katerem koli oziru (narodnem, državnem, cerkvenem, slovstvenem, zgodovinskem, zemljepisnem, narodno-gospodarskem itd.) Tretji razdelek bode popisoval brate naše Slovane na severju in ob jugu, posebno pa take stvari, ktere so koristne v poduk in posnemanje tudi nam Slovencem. Želeti je, da nam prinaša Matičin letnik življenje slovenskih in slovanskih veljakov, kolikor se dá

s podobami, po izgledu nekdanjega Bleiweisovega „koledarčka“, in popise posamesnih imenitnejših mest in krajev naše lepe domovine (po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem, Goriškem, Istrijskem itd.) morebiti tako, kakor je popisal g. Lésar „ribniško dolino.“ Tako se bode dala izgotoviti kaj lepa in zvesta zemlje- in narodopisna knjiga slovenska. — V ta namen pa je treba združenih moči. Torej prosi in vabi odbor Matice vse svoje prijatelje, poročnike in ude, in sploh vse pisatelje slovenske, da ji blagovolijo poslati zadevnih spisov za Letopis, ker po njih se bo ravnalo število posamesnih zvezkov. Spisi se sprejemajo ali iz radodarnih rok brez plačila, ali za primerno plačilo po navadi družbe sv. Mohorja in sicer za prestavo pólá po 12 gold., izvirni spisi po 20 gold. Kteri se ne bi mogli sprejeti, se vračajo lastniku. Vsi dotični sestavki naj se pošiljajo tajništvu slovenske Matice. Brž ko se nabere dovolj tvarnine, jame se tiskati prvi zvezek; torej le ročno na delo, da Matica kmali obrodi kaj sadú! Za prvi zvezek naj se pošlejo spisi zadnji čas vsaj do konca avgusta tega leta.

Odsek za letopis.

— Dopis, s katerim je odbor Matice slovenske poklonil preuzvišenemu škofu Strossmajer-u Kozlerjev zemljovid in imenik v ličnem zvezku, ki ga je naredil tukajšnji knjigovezec Ed. Hohn, je slavni gospod počastil s sledečim odpisom: „Veleštovanim dopisom od 6. t. m. primio sam velekrasni zemljevid i imenik Petra Kozler-a, koga mi je slovenska Matica poslati izvoljela. Doista u liepoj slici djelo krasnije! Tako djelujući obasjat će žarko sunce i slovenske veleumnim narodom napučene kraje. Dočim svoju najtopliju zahvalnost na pošiljki ovim izjavljujem, s domorodnom ljubavju ostajem slavnemu društvu Matičnomu vazda privržen

Strossmajer, biskup.

— V saboto je imel prvo posvetovanje za sirotnico ljubljansko (waisenhaus) izvoljeni odbor, ki si je mestnega župana dr. Costa za prvomestnika izvolil. Gosp. župan je odboru razložil ustanove (štiftenge), ki so namenjene sirotam ljubljanskega mesta in iznašajo okoli 64.000 gold.; za njim je zastopnik c. kr. deželne vlade gosp. Hočevár povedal, da ustanove, namenjene sirotam vse kranjske dežele, iznašajo v prostem premoženju 68.000 gold., za posebni ustanovni namen pa 61.000 gold. Ako bi se s sirotnico tudi družila gojilnica za slepe in gluhomutce, bi došlo v ta namen še ustanovljenih 63.000 gold.; po takem je vsega denarja skupaj 256.000 gold. Vrh tega dobiva zaklad sirotničini še vsako leto 1200 gold. iz ces. katedralnega zaloga. Po vsem tem lepem premoženju je naprava sirotnice zagotovljena in sicer taka, da bode za vso deželo. Za stran vredbe te milodarne naprave je odbor po gosp. Strahlovem napotku sklenil, da se prvomestnik obrne v Salzburg, Prago, Brno, Celovec, Linc in Gorico, kjer so take ustanove, da izvemo, kako je tam. Gosp. Hočevár je pri tej priliki zboru povedal, da je že od 1763. do 1788. leta bila sirotnica v Ljubljani in sicer v hiši, ki se je „Bürgerspital“ imenovala.

— V pondeljek so ustanovnice in ustanovniki otročje bolnišnice imeli prvi zbor. Gosp. dr. Kovač je poročeval o vseh zadevah, ki so potrebne, da se kmali na noge spravi bolnišnica. Prvikrat, kar pomnimo, so tudi gospé se udeležile parlamentarnega življenja; vse je lepo téklo — brez veliko besedí, in celó v odsek za posvetovanje pravil so poleg gospodov bile izvoljene gospé. Pravo tako! Kaj bo neki na veke veljala zastaréla prislovica: mulier taceat in ecclesia! Sklenilo se je Češkovo hišo na Poljanah, kjer je bila svečarija, kupiti za 11.000 gold.

— S slovníkom slovensko-nemškim, kateri po volji rajnega gosp. knezoškofa Wolfa mora iz njihove zapu-